

בעל המאה

איזה בעל לא היה רוצה שיהיו לו שתי נשים? נהגימונית אחד הגשים את החלום.
כפינקס קטן הוא ניהל את רשימות הפגישות עם שתי הנשים שלו, שלהם גם היה נשוי. משעה 7 בבוקר עד הצהריים הוא היה עם מימי. אז היה יוצא לעבודה ומאוחר, בחצות, היה מבלה עם ברברה.
גיון סמית שמר את סוד שתי נשותיו, עד שיום אחד, היה הוא עד לשוד שהתבצע באחד מרחובות לונדון.

זקנה שחשדה בו, חבטה בו. הוא נפגע קשות ואושפז בבית-חולים. שם הוא נתן כתובת אחת, ולמישטרה שעזרה לו להגיע הביתה, נתן כתובת אחרת. כאן מתחיל מחול-השרים, המישטרה בשני האזורים תמהה מדוע יש לארון שתי כתובות.
כשהוא שוכי בתסבוכת שיצר נעור ג'ון בשכן שגר מעליו, ושנהג המונית השתמש בו כהסוואה כאילו שניהם הומוסקסואלים המחויקים רירה לפגישותיהם.
סיפור זה מתרחש בהצגה בעל בריבוע, שהשבוע חגגו משתתפיה את הצגת המאה. זוהי קומדיה אנגלית שתורגמה לעברית, ומפיקה אותה **מירי עזיזני, ובתפקיד הראשי אילי גרליצקי.**
לציון האירוע ערכו משתתפי ההצגה טעודה במיסעדה סינית. בלטו שתי הגיבורות, המגולמות עלידי **עירית שלג וענת יוגב.**

מרי יוגב, אם לבן, נשואה וחייה בהדסים. היא עושה את כל הדרך לתלאביב הלוך חזור, 26 פעמים בחודש, כמעט כל ערב. זה בדיוק 60 ק"מ לערב.

הנשים הכוזבות מימין: השחקנית עירית שלג, המגלמת את ברברה. משמאל: ענת יוגב, המגלמת את למת את ברברה.

שערכו לילה פתוח לצעירים מתחילים, דאגו לעודד את האמנים במשקה. האמנים הצעירים בירכו על היוזמה אבל לא על התשלום ששילמו בכניסה.

יין לצעירים מימין: יוזם הערב ובעל ה"גלריה, מיקי תירוש, מוזג יין למנדבת היין מחברת שטוק, שלי שבדרון. השניים

באופן שיאמשר את זיהויין. עדיין אנחנו לא חיות בניו-יורק, העירה אחת הדוגמניות, ויש הרואים בעבודתנו עבודה לא מוסרית, למרות שרובנו סטודנטיות וזאת פרנסה לא רעה, אך מאמץ גופני קשה.

ליל שימורים כל סטודנט שנכנס לגלריה שילם 575 שקלים, לכיסוי ההוצאות, שכללו שכר הדוגמנים. שהרוויחו באותו ערב 500 שקלים. הדוגמניות לא רצו להצטלם.

עירום פתוח

כ' יבר קרומים ביפו היתה שוממת בשעה 11 כלילה בתחילת השבוע. לא תיירים, לא בני-נוער, איש לא פקד את בתי-הקפה או את המיסעדות שמסביב לכיכר. יפו היפה נסגרה לתוך הלילה. רק כפינה אחת נמשכה הפעילות.
בגלריה הפתוחה ישבו חמישה דוגמנים לפני סטודנטים לציור. מדי פעם שינו את תנוחתם, כדי שהסטודנטים יוכלו לתרגל את הרישום מזוויות שונות של הגוף. לחיוק ההשראה או מצבי-הרוח שתו המציירים והמצוירים יין מונפור תוצרת שטוק, שנתרם עלידי החברה, לעידוד הסטודנטים לאמנות, לעידוד העליות, ולשחרר את הדוגמנים מלחצים מיותרים.
בכל חדר ישב דוגמן או דוגמנית, והרושמים יכלו לעבור מחדר לחדר, ולבחור להם את המודל.

ציפי מנשה